

Πώς αποβάλλουμε το χοϊκό άνθρωπο και ενδυόμαστε τον Χριστό (3ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Εάν όμως, περιφρονώντας τις άγιες και ζωοποιές του εντολές, απομακρυνθούμε από αμέλεια και ενεργήσουμε κάτι εναντίον των προσταγμάτων του, επειδή πράξαμε όσα δεν μας παρήγγειλε, αμέσως εκπίπτουμε από όλα εκείνα τα αγαθά που μας δόθηκαν από το Θεό διά του βαπτίσματος. Και όπως ο Αδάμ μετά την παράβαση εκβάλλεται και απογυμνώνεται από τον παράδεισο και την τρυφή και την μετά των αγγέλων δια-βίωση και απομακρύνεται από τη θέα του Θεού, έτσι κι εμείς αμαρτάνοντας αποχωριζόμαστε από την Εκκλησία των αγίων δούλων του και τη θεία ενδυμασία την οποία εμείς οι βαπτιζόμενοι ενδυθήκαμε, τον ίδιο δηλαδή το Χριστό, όπως πιστεύ-ουμε, αυτόν τον αποδυόμαστε διά της αμαρτίας· και όχι μόνον αυτά, αλλά στερούμαστε και την ίδια την αιώνια ζωή κι αυτό το άδυτο φως, τα αιώνια αγαθά, τον αγιασμό και την υιοθεσία.

φωτο:Ν. Χαρίσης

Και έτσι γινόμαστε πάλι χοϊκοί, όπως κι' εκείνος ο πρώτος χοϊ-κός, αντί να γίνουμε επουράνιοι και όμοιοι κατά πάντα με αυτόν τον δεύτερο άνθρωπο και Κύριο Ιησού Χριστό· κι' ακόμη μαζί μ' αυτά γινόμαστε υπόδικοι στο θάνατο και στο σκοτάδι, και παραπεμπόμαστε στο άσβεστο πυρ, βασανιζόμενοι με μεγάλο κλαυθμό και με τρίξιμο των δοντιών. Διότι τώρα δεν αποβαλλόμαστε κι' εμείς από αισθητό παράδεισο, όπως τότε ο Αδάμ, ούτε κατακρινόμαστε να εργαζόμαστε όπως κι εκείνος τη γη, αλλ' αποβαλλόμαστε από τη βασιλεία των ουρανών και από τα αγαθά εκείνα για τα οποία έχει γραφεί· *«όσα οφθαλμός δεν είδε και αυτί δεν άκουσε και σε καρδιά ανθρώπου δεν ανέβηκαν»*· απ' αυτά λοιπόν αποβάλλομε τους εαυτούς μας και γινό-μαστε υπεύθυνοι της κολάσεως. Κι αν δεν μας αποδιδόταν η ανάκληση διά της μετανοίας, δεν θα μπορούσε να σωθεί κανείς ποτέ.

Γι' αυτό λοιπόν, όντας φιλόανθρωπος ο Θεός και οικτίρμων και επιθυμώντας τη σωτηρία μας, έθεσε σαφώς ανάμεσα σ' εμάς και σ' εκείνον την εξομολόγηση και τη μετάνοια· έδωσε εξουσία στον καθένα που θέλει ν' ανακληθεί από την πτώση και δι' αυτής να εισέλθει στην προηγούμενη οικειότητα και δόξα και παρρησία απέναντι στο Θεό, και όχι μόνον αυτό, αλλά και να γίνει πάλι κληρονόμος όλων εκείνων των αναφερθέντων αγαθών, εάν θελήσει να επιδείξει θερμή μετάνοια, ή και μεγαλύτερων. Και κατά την αναλογία της μετανοίας κάθε άν-θρωπος βρίσκει ανάλογη την προς τον Θεό παρρησία και οικειότητα και μάλιστα γνωστώς και καταφανώς, όπως ένας φίλος προς φίλο, και συνομιλεί μαζί του πρόσωπο προς πρόσωπο και τον βλέπει καθαρά με νοερούς οφθαλμούς.

Όσοι λοιπόν μετά το βάπτισμα δεν έχουν με κάθε βεβαιότητα αυτήν την οικειότητα και παρρησία και την συμμετοχή των αναφερθέντων αγαθών, ούτε γνωρίζουν ότι έχουν ενδυθεί τον Χριστό, ούτε θε-ωρούν στο φως του Πνεύματος το φως της θεότητός του, ας σκύψουν μέσα στη συνείδησή τους· κι αφού την εξερευνήσουν με προσοχή μεγάλη, θα βρουν ότι αθέτησαν εντελώς τις ομολογίες (=συνετάξω τω Χριστώ, συνεταξάμην) κατά το βάπτισμα είτε εν μέρει είτε τελείως· και εάν όχι αυτό, θα ανακαλύψουν ότι παράχωσαν το τάλαντο του αγιασμού και της υιοθεσίας που τους δόθηκε και δεν το καλλιέργησαν και γι' αυτό αποστερήθηκαν την θέα του Δεσπότη, επειδή εκείνος είναι αψευδής και αμεταμέλητος στα χαρίσματά του. Πράγματι είπε· *«εκείνος που με αγαπά θα τηρήσει τις εντολές μου και εγώ θα τον αγαπήσω και θα του φανερωθώ»*.

Ακούσατε, τι λέει ο Δεσπότης· *«εκείνος που με αγαπά θα τηρήσει τις εντολές μου, κι εγώ θα τον αγαπήσω και θα του εμφανισθώ»*. Εάν λοιπόν ο Χριστός είναι η αλήθεια, καθώς ο ίδιος είπε για τον εαυτό του, *«εγώ είμαι η αλήθεια»*, και η αλήθεια δεν μπορεί να ψεύδεται (διότι *«είναι αδύνατο»*, λέει ο Απόστολος, *«να ψεύδεται ο Θεός»*), κανείς από εκείνους που δεν βλέπουν τον Κύριο να μη λέει ότι

είναι αυτό αδύνατο· διό-τι δεν είναι αδύνατο, αλλά και πολύ δυνατό. Πράγματι, εάν εκείνος λέει, «εγώ είμαι το φως του κόσμου», εκείνοι που δεν τον βλέπουν είναι εντελώς τυφλοί, έμειναν οπωσδήποτε τυφλοί, επειδή δεν αγάπησαν τον Κύριο και δεν τήρησαν τις εντολές του.

Εάν όμως τον αγαπούσαν και τηρούσαν τις εντολές του, θα επιθυμούσαν να τον δουν και θα του το ζητούσαν αυτό με όλη τους τη ψυχή και θα τους φανεωνόταν ο ίδιος, ο αψευδής, ο εκ φύσεως αληθής και η αλήθεια, που γι' αυτό πα-ρουσιάστηκε στον κόσμο, ώστε να φωτίσει όλους όσοι βρίσκονται στον κόσμο, δηλαδή εκείνους που κάθονται στο σκο-τάδι, όχι με κάποιο ξένο φως, αλλά με το φως της δίκης του δό-ξας και θεότητας. Κανείς λοιπόν από τους πιστούς που δεν βλέ-πουν νοερώς τον Κύριο, κανείς που δεν φωτίζεται τρανώς και γνωστώς με το φως του ούτε μένει στη θεωρία της δόξας του διαπαντός ούτε μένοντας βλέπει μέσα του το Θεό, να μη πει ότι είναι αδύνατον αυτό ούτε να ομιλεί κι αυτός ως άπιστος λέ-γοντας αυτά, αλλά ο καθένας σας, αγαπητοί, ερευνώντας, όπως είπαμε, τη συνείδησή του, θα βρει τον εαυτό του αίτιο της στερήσεως του Δεσπότη και της θέας της δόξας του.

Ας μετανοήσει λοιπόν ο καθένας σας και ας θρηνήσει τον εαυτό του, οπότε θα δει ότι βρίσκεται σε τέτοια κατάσταση, επειδή στέρησε τον εαυτό του από τόσα και τέτοια αγαθά, εκπίπτοντας από τη δόξα και τη θεωρία του βασιλέως των ου-ρανών, και ας φροντίσει με τη μετάνοια και την εξομολόγηση να επιτύχει τα αιώνια αγαθά, με τη βοήθεια του Ιησού Χρι-στού του Κυρίου μας. Σ' αυτόν ανήκει η δόξα και η δύναμη μαζί με τον Πατέρα και το άγιο Πνεύμα στους αιώνες. Γένοιτο.

(Αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου, Ηθικός Λόγος ΙΒ΄, Ε.Π.Ε Φιλοκαλία των νηπτικών και Ασκητικών 19Γ΄, σ.245-263)